

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. B.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2 lipca 2004 r., sygn. akt II AKa 159/04, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 21 stycznia 2004 r., sygn. akt III K 256/02,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania – jako obrońcy z urzędu K. B.,

3. obciążyć skazanego K. B. kosztami sądowymi postępowania o wznowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 21 stycznia 2004 r., sygn. akt III K 256/02, uznał K. B. za winnego między innymi czynów z art.148 § 1 k.k. na

szkodę B. J. i małoletniego P. P. i skazał go na karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 lipca 2004 r., sygn. akt II AKa 159/04, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt VI aktu oskarżenia, czyny opisane w pkt III, IV, V, VII aktu oskarżenia zakwalifikował z art. 200 k.k. w zw. z art. 12 k.k., czyn opisany w pkt IX aktu oskarżenia zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 200 k.k. i przepisy te przyjął za podstawę skazania w tym zakresie, czyn opisany w pkt VIII aktu oskarżenia zakwalifikował z art. 197 § 2 k.k. w zb. z art. 200 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przepisy te przyjął za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjął przepis art. 200 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2005 r., sygn. akt II KK 433/04, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego K. B. jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 28 sierpnia 2012 r. skazany K. B. wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2 lipca 2004 r., sygn. akt II AKa 159/04, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 21 stycznia 2004 r., sygn. akt III K 256/02, na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 i 2 lit. a k.p.k. oraz art. 544 § 2 k.p.k., wskazując, że nie popełnił przypisanych mu przestępstw z art. 148 § 1 k.k. Zarządzeniem z dnia 14 września 2012 r., sygn. akt III KO 74/12, Przewodniczący III Wydziału Karnego Sądu Najwyższego na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania z uwagi na nieusunięcie przez niego braku formalnego tego wniosku w postaci sporządzenia go i podpisania przez adwokata lub radcę prawnego.

W dniu 13 marca 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek o wznowienie postępowania w omawianej sprawie sporządzony przez obrońcę skazanego K. B. Powołując się na przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., obrońca domagał się sprawdzenia okoliczności uzasadniających wniosek o wznowienie postępowania, to jest przesłuchania w charakterze świadka Ł. D., który według

wiedzy obrońcy miał kontakt z B. J. po 2000 r., a więc po dacie przypisanego skazanemu K. B. czynu z pkt I aktu oskarżenia. Postanowieniem z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. akt III KO 97/14, Sąd Najwyższy wniosek obrońcy skazanego oddalił, nie znajdując podstaw do wznowienia postępowania.

Obecnie obrońca skazanego złożył następny wniosek o wznowienie postępowania, wskazując jako podstawę prawną art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 k.p.k. i art. 544 § 2 k.p.k. i wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”. Obrońca domagał się sprawdzenia okoliczności uzasadniających wniosek o wznowienie postępowania, to jest przesłuchania w charakterze świadków: Ł. D., M. S. oraz „innych osób przebywających w okresie maj – czerwiec 2015 r. w celi nr [...] w Areszcie Śledczym w B. po uprzednim ustaleniu ich tożsamości” na okoliczność, iż rzekoma ofiara zabójstwa popełnionego przez K. B., tj. B. J. żyje i przebywał we wskazanym okresie w Areszcie Śledczym w B., jak również wystąpienia do Aresztu Śledczego w B. z żądaniem udzielenia informacji, czy w okresie maj – czerwiec 2015 r. na terenie tego aresztu przebywał B. J. lub osoba o innych danych, jednak zbliżonym do niego wyglądzie.

W uzasadnieniu wniosku podniósł, że z informacji udzielonych przez matkę skazanego wynika, że świadek Ł. D. widział B. J. dwukrotnie po dacie jego rzekomej śmierci, tj. w styczniu i lutym 2006 r. w D. oraz w maju i czerwcu 2015 r. w Areszcie Śledczym w B. w celi nr [...], w której świadek przebywał wraz z 5 innymi osobami, w tym M. S..

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnym stanowisku z dnia 11 maja 2016 r. wniósł o oddalenie wniosku o wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., na który powołuje się w swoim wniosku obrońca, przewiduje wznowienie postępowania, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi orzekającemu w sprawie wskazujące, że prawomocne orzeczenie z powodu tych nowych faktów i dowodów jest niesłuszne. Podstawa wznowienia postępowania *propter nova* opierać się może tylko na takich faktach lub dowodach, z którymi sąd nie zapoznał

się w toku prawomocnie zakończonego postępowania, chodzi tu przy tym "nie o wiedzę sądu o istnieniu jakiegoś dowodu, lecz o treść tego dowodu" (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1982 r., II KZ 30/82, OSNKW 6/1982, poz. 36). Podstawy wznowienia nie mogą zatem stanowić wszelkie nowe dowody lub fakty, a jedynie takie, które jednocześnie wskazują na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu sądowym. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano.

Ocena wskazanych przez wnioskodawcę źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków Ł. D. i M. S. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie spełniają one wymogu "nowego faktu lub dowodu" w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Jak już wspomniano Sąd Najwyższy rozpoznawał już wniosek o wznowienie postępowania pochodzący od obrońcy skazanego K. B.. Obrońca za podstawę tego wniosku wskazał art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., podając jako "nowy dowód" w ujęciu tego przepisu zeznania świadka Ł. D., który według wiedzy obrońcy miał kontakt z B. J. po 2000 r., a więc po dacie przypisanego skazanemu K. B. czynu z pkt I aktu oskarżenia. Po rozpoznaniu tego wniosku, postanowieniem z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. akt III KO 97/14, Sąd Najwyższy wniosek obrońcy skazanego oddalił, nie znajdując podstaw do wznowienia postępowania.

Podkreślić należy, że okoliczności związane z tym, że B. J. i P. P. żyją, a ich zabójstwa zostały jedynie upozorowane były również weryfikowane w postępowaniu rozpoznawczym. Także po prawomocnym zakończeniu postępowania podejmowano czynności sprawdzające informacje o rzekomym ujawnieniu się B. J.. Informacje te nie zostały jednakże w żaden sposób potwierdzone.

W tych okolicznościach ponowne wskazanie przez obronę we wniosku o wznowienie postępowania na źródło dowodowe w osobie Ł. D., ale także osoby M. S., nie spełnia kryterium nowego dowodu w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., albowiem nie zostało przez występującego z wnioskiem o wznowienie uprawdopodobnione, że osoby te posiadają jakiekolwiek informacje mogące

podważyć prawidłowość wydanego wyroku. Wymogu wykazania błędności skazania nie spełnia także zaledwie lakoniczne wskazywanie przez obrońcę o istnieniu bliżej niesprecyzowanych świadków spośród osadzonych w okresie maj – czerwiec 2015 r. w Areszcie Śledczym w B. i ich wiedzy o pozostawaniu B. J. przy życiu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

O kosztach sądowych postępowania wznowieniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 639 k.p.k.